

Mokslo Lietuva

NE MŪŠIS, BET REZULTATAS SVARBIAUSIA
ANA ACHMATOVA NESIBODĖJO IR PRASTUOLIŠKOS KALBOS

■ 2-3 p.

■ 6-7, 10 p.

RUDENS TILTU Į KURŠIŲ
NERIJA

■ 8, 12 p.

■ 9 p. Lietuvos lokaliniai tyrimai – jau 191 tomas

■ 11 p. Voluinės Lesės Ukrainkos nacionalinis universitetas

Nr. 20(464)

Leidžiamas nuo 1989 m., du kartus per mėnesį

Gedimino Zemlicko nuotrauka

Rusijos mokslų akademijos akademikas prof. Nikolajus Kazanskis ir prof. Vitas Labutis Lietuvos Respublikos Seimo rūmuose Vladimirui Toporovui skirtoje konferencijoje

Nikolajus KAZANSKIS ir Vanda KAZANSKIENĖ – tai ir Lietuvai svarbūs vardai

Rugsėjo 14–16 d. LR Seime vyko garsiam rusų mokslininkui, baltų ir slavų kalbų bei senosios kultūros tyrinėtoji Vladimirui Toporovui (1928–2005) skirta konferencija „Baltai ir slavai: dvasinių kultūrų sankirtos“. Konferencijoje dalyvavo ir vienas žymiausių Rusijos klasikinės filologijos autoritetų, žymus filologas prof. akad. Nikolajus Kazanskis iš Sankt Peterburgo. Profesorius perskaitė pranešimą „Kaip įveikti lingvistinės rekonstrukcijos apribojimus (V. Toporovo patirtis)“, vadovavo konferencijos vakariniam posėdžiui, dalyvavo diskusijose, bet dėl didelio užimtumo dar tą patį vakarą turėjo išvykti atgal į Sankt Peterburgą. Išsamų pokalbį apie Vladimirą Toporovą teks atidėti kitam palankesniai kartui.

Su profesoriumi teko bendrauti ir anksčiau, Lietuvių kalbos institutui sudarius proga padaryti išsamų kone poros valandų pokalbį su žymiuoju mokslininku. Nebuvo numatyta pokalbio tema, bet šį žurnalistinį neprofesionalumą su kaupu turėtų atstoti laisvo pašnekesio su profesoriumi privalumai. Juk aptarėme ne tik klausinėtojiui,

bet patiems mokslininkams rūpimus klausimus. Susitikime su prof. Nikolajumi Kazanskiu dalyvavo ir jo žmona, Sankt Peterburgo universiteto docentė dr. Vanda Manikaitė-Kazanskiene, kuri ištikimesniems „Mokslo Lietuva“ skaitytojams turėtų būti neblogai pažįstama kad ir iš spausdintų pašnekesių „Kupiškėnės gyvenimo trajektorija: nuo Vilniaus ir Sankt Peterburgo iki Harvardo“ („Mokslo Lietuva“, 2010 m. birželio 3 d., Nr. 11) ir „Kaip pamatyti mažos šalies didelį grožį“ („Mokslo Lietuva“, 2011 m. sausio 20 d., Nr. 2).

2010 m. Vanda Kazanskiene apdovanota Felicijos Bortkevičienės premija, kuri dar vadinama Kalbos premija, o suteikiant intymumo atspalvį kartais pavadinama Felicijos premija. Ji kasmet skiriama už lietuviybės puoselėjimą, o Vandai Kazanskienei paskirta už nuopelnus lietuvių kalbai ir kultūrai. Kilusi iš Kupiškio krašto, tapo pripažinta senovės graikų kalbos ir indoeuropėistikos žinove. Prieš tai baigė Vilniaus universiteto Filologijos fakultetą (1967 m.), pradėjo studijuoti aspirantūroje, vėliau šias studijas tęsė Leningrado universitete. Filologijos mokslų kandidato diser-

taciją apsigynė 1980 m. Maskvos Lomonosovo universitete. Dirbo Leningrado universiteto Klasikinės filologijos katedroje, vėliau Senovės Graikijos ir Romos istorijos. Tapo docente. Su vyru Nikolajumi Kazanskiu parašė *Kretos-Mikėnų graikų kalbos ideografinį žodyną* (išleistas 1986 m.). Abu mokslininkai buvo pakviesti stažuotis Harvardo universiteto Graikų tyrinėjimų centre (1992–1994 m.). V. Kazanskiene nuo 1994 m. dėstė senąsias kalbas Sankt Peterburgo klasikinėje gimnazijoje, nuo 2000-ųjų iki šiol dirba Sankt Peterburgo Universiteto bendrosios kalbotyros katedroje, dėsto senovės graikų, lotynų kalbas bei lituanistikos disciplinas baltistams (lietuvių kalbą, baltų kalbų istorinę gramatiką, senovės prūsų kalbą, lietuvių literatūros istoriją), o taip pat Kretos ir Mikėnų civilizacijos istoriją antikinės istorijos studentams.

Mūsų kraštietė buvo energinga Sankt Peterburgo lietuvių bendruomenės narė, šešiolika metų kiekvieną šeštadienį visus norinčius mokė

Iš Dotenėnų ir Alionių – į platų mokslo kelią

Lapkričio 11–13 d. Kaune vyko Tarptautinė farmakognozijos ir kitų farmacijos mokslų konferencija, skirta prof. Kazimiero Grybausko 125-osioms ir doc. Eduardo Kanopkos 100-sioms gimimo metinėms paminėti. Organizatoriai – Lietuvos sveikatos mokslų universiteto Farmacijos fakultetas, Vytauto Didžiojo universiteto Kauno Botanikos sodas ir Lietuvos farmacijos sąjunga.

Iš tų laikų, kai studentai profesorių nevargino

Programos pagrindinė tema – „Inovacijos vaistinių augalų moksliniuose tyrimuose“ – gvildenta lapkričio 12-ąją „Europa Royale Kaunas“ viešbučio konferencijų salėje. Iš Lenkijos atvyko ir pranešimus skaitė Małgorzata Sznitowska iš Gdanskio („Laukiant nanorevoliucijos vaistinių preparatų gamybos technologijoje“) ir Jerzy Lazowski iš Varšuvos („Integrinų vaidmuo atsirandant vėžiui ir terapijos svarba“). Dalyvavo taip pat mokslininkai iš Latvijos, priešakyje su prof. Ilze Barene iš Rygos, o daugumą pranešimų skaitė Lietuvos mokslininkai, taip pat ir studentai, jau gan drąsiai kimbantys į pakankamai sudėtingas vaistinių augalų tyrimų sritis. Malonu, kad nebuvo pamiršti ir vaistinių augalų tyrinėjimų Lietuvoje vieni iš pradininkų – prof. Kazimieras Grybauskas ir doc. Eduardas Kanopka, kurių garbei juk ir surengta konferencija. Tenka buvoti konferencijose, kurios skirtos vienai ar kitai įžymybei, bet jos paminimos tik įžangos žodyje, o pranešimuose ar diskusijose net neprisimenamos. Ši konferencija – kaip tik priešingas pavyzdys.

Pirmiausia į akį krito konferencijos dalyvių jaunatviškumas. Iš pradžių, kai vyko dalyvių registracija, buvo galima pagalvoti, kad patekome į studentų mokslinės draugijos renginį – aplinkui vien jauni veidai. Jeigu tai skaitysiančių pranešimus bendrakursių palaikymo komanda, tai lyg ir per didelė. Didžiąją klausytojų dalį sudarė būtent studentai, būsimieji farmacininkai, o tai visai nebūdinga Lietuvoje vykstančioms tarptautinėms konferencijoms. Bent jau tų, kuriose tenka dalyvauti šių eilučių autoriui, o tokių susidarytų ne viena dešimtis. Organizatorių paklausdavau, o kur studentai, kodėl jų nematyti renginyje, juk aptariamoms temoms pirmiausia jiems galėtų net ir labai praversti. Atsakymas dažniausiai būdavo vis tas pats: skelbimas apie konferenciją išskabintas, visi norintys gali ateiti... Nepagalvojama, kad noras domėtis iš nieko neatsiranda, jį reikia uždegti kaip ugnelę. Pavyzdį teikia mūsų vyresnės kartos mokslininkų, taip pat ir jau pasitraukusių į Amžinybę biografijos. Jiems buvo įdomu bendrauti

■ Nukelta į 6 p.

■ Nukelta į 4 p.

ALFONSAS DANIŪNAS: Man svarbiausia ne mūšis, o rezultatas (2)

Pabaiga, pradžia Nr. 18

Tęsiamie pašnekesį su naujuoju Vilniaus Gedimino technikos universiteto rektoriumi doc. dr. Alfonsu DANIŪNU.

Jis 1955 m. gimęs Tomske, 1978 m. baigė Vilniaus inžinerinį statybos institutą (dabar Vilniaus Gedimino technikos universitetas), įgijo statybos inžinieriaus specialybę. Liko dirbti Statybos mechanikos katedros asistentu, 1981 m. įstojo į aspirantūrą ir 1985 m. apgynė technikos mokslų kandidato disertaciją. Dirbo institute vyresnioju dėstytoju, 1991 m. tapo Statybos fakulteto Metalinių konstrukcijų katedros docentu. 1993 m. išrinktas fakulteto prodekanu, o 1994 m. Vilniaus Gedimino technikos universiteto prorektoriumi studijoms. Dėsto metalinių konstrukcijų skaičiavimą ir projektavimą. Stažavosi Vokietijos, Suomijos, Didžiosios Britanijos ir kitų šalių universitetuose, paskelbė per pusimtį mokslo darbų, skaitė pranešimus daugelyje tarptautinių konferencijų mokslo ir studijų klausimais. Daugelio tarptautinių organizacijų narys.

Viščiukus skaičiuosime rudenį, bet ne šį

Mokslo Lietuva. Universitetams teks reaguoti į Lietuvos Respublikos Premjero Andriaus Kubiliaus patvirtintą specialios darbo grupės pasiūlymus, pasirašytus rugsėjo 30 d., kuriais siūloma optimizuoti šalies universitetų tinklą. Kaip manote, ar pradėtoji reforma bent jau universitetus „optimizuoja“, nebūs žingsnis atgal?

Vilniaus Gedimino technikos universiteto rektorius doc. dr. Alfonsas Daniūnas

Alfonsas Daniūnas. Bet kurios reformos tikruosius rezultatus gali išvysti ir įvertinti tik po kurio laiko. Tai ne mano sugalvota. Šiuo metu sukilo emocijos, daug diskutuojama. Vieniems ta reforma suteiki galimybes išskirti ir važiavimą traukinį, kitiems sukėlė daug nerimo. Esama prieštarų ir net kraštutinių nuomonių. Nesu visiškas pesimistas, manau, kad bus pasiekta gerų permainių. Net ir dažnai kritikuota „krepšelių“ sistema davė kai kurių privalumų, išryškino stipresnius universitetus. Skirstymas tam po šaukštą ir tam, o anam šaukštelis teliko, buvo ydinga. „Krepšelių“ sistema parodė, kokias studijas nori rinkyti jaunieji, nors iki tol buvo sakoma, kad ten nesą vietų ir nėra jokių galimybių studijuoti. Aišku, galima diskutuoti, ar visoms sritims šis variantas pasiteisino. Sakysim, kai kuriems specifiniams mokslams gal ir pasiteisino iš dalies, bet jau padėtis taisoma. Reiktų pasakyti, kad krepšelių

Vilniaus Gedimino technikos universitetas

skaičius skirstomas pagal studijų grupes ir kartais neteisingai teigiama, kad jų skaičius nėra reguliuojamas.

Dėl Vilniaus Gedimino technikos universiteto. Man visada rūpėjo ir kildavo klausimas, kodėl negalima priimti daugiau studentų į paklausias sritis ir būtent joms skirti daugiau valstybės finansuojamų vietų? Mes buvome ribojami, turėdavome tiek vietų, kiek mums „nuleisdavo“ ministerija. „Krepšelių“ sistema parodė, kad esame antri po Vilniaus universiteto, žmonės mus renkasi. Pasirinkimo laisvė nėra blogai. Aišku, turi būti ir saugiklių, nes norėjimas yra viena, o sugebėjimas teikti kokybiškas studijas – tai visai kas kita. Tą kokybę būtina užtikrinti. Taip pat ir dėl „krepšelių“ taikymo įvairovės reikėjo išsamiau diskutuoti, bet tai nebuvo daroma. Kaip ir kiekviena sistema, taip ir ši nėra be trūkumų, bet kai kuriuos taškus ant „i“ sustatė.

Ar rektorai didžiausi reformos stabdžiai

ML. Kai kurių politikų kalbose, spaudoje universitetų rektorai nuolat buvo vaizduojami kaip labiausiai besipriešinantys reformoms. Ar tikrai taip yra, o gal tai politinių grupuočių ir jiems tarnaujančių valdininkų siekis mažinti universitetų autonomiją, turėti didesnę

įtaką universitetuose? Tada keičiama universitetų tarybų formavimo ir rektorių rinkimų tvarka, įvedamos ir kitos naujovės. Jūs ne vienus metus šiuos procesus galėjote vertinti būdamas iš arti ir kaip šiek tiek bešališkas stebėtojas. Ar tikrai rektorai yra didžiausi universitetų reformų stabdžiai?

A. Daniūnas. Turiu pripažinti, kad rektorių veikla nelengva. Septynerius metus buvau Rektorių konferencijos Studijų komiteto pirmininkas, mačiau daug rektorių ir galėjau jų veiklą lyginti. Išties labai atsakinga būti rektoriumi, nes jų veikla susieta ne tik su reformom. Universitetą daug kas klaidingai įsivaizduoja, mano esant vieta, kur į paskaitas ateina ir išsėina studentai, nežinia kuo užsiima profesorai. Bet jeigu vertintume kad ir pagal darbuotojų skaičių, tai įsitikintume, jog tai didžiulė mokslo, studijų ir įvairių padalinių, tarnybų institucija. Mane visada apimdavo net savotiškas siaubas, matant, kad didžioji rektorius darbo dalis skiriama spręsti finansiniam, ūkiniam, ekonominiams universiteto reikalams. Ne svarbiausiai misijai – mokslui ir studijoms skirta, o svarbiai, kurios daugelis nemato, o neįvertina neįsivaizduoja. Tos aplinkybės dažniausiai nuo pačių universitetų nepriklauso, bet verčia rektorius visais tais visuomenei nematomais darbais užsiimti.

ML. Tai ir rektorius sugebėjimo pasirinkti komandą reikalas.

A. Daniūnas. Bet visa atsakomybė gūla ant rektoriaus pečių. Teisiškai organizacijos vadovas atsakingas už viską. Blogiausia, kad dėl mūsų gyvenimo sąlygų, kartais biurokratiškas trukdžių visi tie finansiniai, ūkiniai dalykai juda labai lėtai ir su dideliais sunkumais.

Suprantu, kad man užduotame klausime slėpėjo kita prasmė. Ką manau dėl rektorių neva priešpriešos pokyčiams. Norint bet kurį rezultatą pa-

Vilniaus Gedimino technikos universiteto dėstytojų ir studentų kasdienybė

siesti neišvengiamai tenka įsivelti į tam tikrą priešpriešą. Nesu matęs problemos sprendimo, kur susibėgė visi kaip vienas palaikytų tavo nuomonę. Tam tikra minčių ir idėjų neatitiktis ir yra ta varomoji jėga, kuri veda į priekį. Apie save pasakyčiau, kad man svarbiau rezultatas, o ne nuolat būti mūšyje. Daug kam atrodo, kad rektorius turi nuolat kautis ir būti matomas – tada esi gaus rektorius. Man tai nėra būdinga, nesu

astrių pojūčių mėgėjas. Kautis ir siekti rezultato vadovui būtina, bet išorinio blaškymosi nemėgstu, kovos demonstravimas man svetimas dalykas. Man svarbiau rezultatas.

Anksčiau žiniasklaida išties mėgdavo rektorius pateikti kaip didžiulius stagnatorius, kurie priešinas pokyčiams, nors dabar tokios ryškios tendencijos neįsijaučia. Bet žiniasklaidai reikia intrigos, jeigu jos nėra, tai apie ką rašyti?

ML. Blogiausia ne tai, kad intriga tampa žiniasklaidos duona kasdienine, bet kad pati žiniasklaida kartais tampa intrigante, įsivelia į interesų grupių kovą, kuria norimus, o ne realybę atitinkančius scenarijus.

A. Daniūnas. Mūsų visuomenė atratinta nuo analitinių straipsnių, ramios diskusijos. Kada apie tokias publikacijas diskutuojame? Jų labai retai būna, o apie skandalingas tenka diskutuoti nuolat. Jeigu apie reformas bus rašoma ramiai, prasmingai, išsamiai – kam tai bus įdomu? Jei bus parašyta, kad koks nors rektorius visiškai nedomens, nesuvokia kur turi eiti Lietuva, o toks straipsnis turės pasisekimą.

Nedalyvauju daugelyje „kovų“ su valdžia, kuriose grūdinosi kiti rektorai, tad ir mažai žinau apie visas peripetijas. Valdžios ir rektorių požiūriai skiriasi? Iš dalies taip ir turi būti, tada yra dėl ko diskutuoti. O kad rektorai žmonės ne tik su patirtimi, bet ir su charakteriu, turi savo viziją ir požiūrį į šalyje vykstančius procesus, taip pat ir į aukštojo mokslo reformą – tai visiškai natūralu, taip ir turi būti. Pagaliau rektorai atsakingi už savo institucijų ir daugybės žmonių likimą.

ML. Valdžiai reikia greičinti procesus, o universiteti veikia ir pagal tam tikros inercijos dėsnį – juk kas savaitę studijų programų nekaitalioi.

A. Daniūnas. Manau, visuomenei pateikiama toli gražu ne objektyviausia informacija. Nemanau, kad mūsų universitetai prasti, o rektorai – didžiausi naujovių ir gerų pokyčių stabdžiai. Toks įvaizdis jei ir sudaromas – tai nesuskalbėjimo pasekmė. Turim sutikti, kad žmogų išteklių atsinaujinimas turi vykti, taip pat ir profesorų, rektorių, lygiai kaip ir politikų. Pasaulis keičiasi, tad kai kas turėjo keistis ir mūsų universitetuose. Reformos pradžioje, kai buvo priimamas paskutinis Mokslo ir studijų įstatymas, jeigu ir būta priešingumo, gal ne visada prasmingo, kartais ir rektorai būdavo susikoncentravę ne visai į tuos dalykus, į kuriuos iš tikro daugiausia reikėjo kreipti dė-

mesį. Kartais per siaurai mąstyta, nes reformos pagrindas įdėtas į Mokslo ir studijų įstatymą. Tuo metu, priimanėjan įstatymą, reikėjo platesnių ir gilesnių diskusijų, o ne telkti visą dėmesį tik į atskirus klausimus. Bet tai mano asmeninė nuomonė.

Universitetų tarptautiškumas – tai būtinybė

ML. Kokius svarbius klausimus palikome nuošalyje, šiame pokalbyje neapratėme?

A. Daniūnas. Manau, svarbūs yra tarptautinės dimensijos klausimai. Universiteto tarptautiškumas – tai labai svarbu. Taip pat ir VGTU turi būti dar atviresnis užsienio mokslininkams ir studentams. Pagal mūsų studentų išvykimą stažuotis ir tęsti studijas užsienyje mes pirmuajame Lietuvoje, bet ir toliau yra ko siekti. Esu tikras, kad tarptautiškumo universitetų veikloje didinimas kaip tik ir padėtų Lietuvoje išlaikyti jaunimą. Ypač technologijos moksloose būtina siekti kuo didesnio tarptautiškumo. Tai esmingas momentas, siekiant užtikrinti aukštą studijų kokybę ir aukšto lygio mokslinius tyrimus. To ir ateityje sieksime, niekas mums netrukdo. Kitas reikalas, ar daug bus norinių atvykti į mūsų universitetą dirbti ir studijuoti, nes visi pasaulyje siekia važiuoti tik į labai

autoritetingas ir aukšto lygio mokslo ir studijų institucijas. Norima pateikti ir puikias mokslines mokyklas, gaila, kad mes Lietuvoje beveik nustojome tokią sąvoką naudoti. O juk mokslinė mokykla ir yra tas traukos centras, į kurį tos srities ar krypties jauni mokslininkai ir trokšta patekti.

ML. Ar daug tik mokslinių mokyklų šiandien turim Lietuvoje?

A. Daniūnas. Nesimčiau vardyti, bet jų tikrai yra, lygiai kaip ir mokslo autoritetų. Jų „svoris“ visuomenėje šiandien gal ir mažesnis, negu kad anksčiau buvo, bet tai visos mūsų gyvenimos ir sistemos problema. Tą patį galim pasakyti apie mūsų menininkus, rašytojus, teatralus – jų reikšmė visuomenėje mažesnė, negu kad buvo dar visai neseniai. Bet girdžiu sakant, kad mes turime labai aukšto lygio mokslininkų, atitinkančių net Nobelio premijos laureatų lygį. Visiškai pritariu tokiai nuomonei. Tai ne mano srities asmenys, todėl jų nevadyti, bet pagal visus parametrus jie tos aukščiausios premijos nusipelnė. Tik mes apie tikro laimėjimus gal nepagalvojame, nemokame kartu pasidžiaugti.

Kalbant apie VGTU, tai mūsų priedermė ne tik kurti gerą mokslą, užtikrinti aukšto kokybės studijas, bet ir komunikuoti su verslu, pramone. Tokiais pritrūkstame, ryšio su pramone ir verslu dar turime per mažai. Kartais skaitau ir girdžiu, kad verslas mums

Mažiau universitetų – mažiau konkurencijos. Ar to norime?

ML. Tai vyks mūšis dėl universitetų ateities ar ne? Gal visos garas pašnypš ir baigsis?

A. Daniūnas. Pasitikiu tais, kurie turės priimti sprendimus, kad jie bus toliaregiški ir išmintingi. Aišku, jaučiu ir nerimą, bet daug kas priklausys ir nuo pačių universitetų. Moksle ir studijose pasiekti rezultatai išaiškėja po kelerių ir daugiau metų, o politikai ateina trumpesniais laikais ir jiems reikia priimti sprendimus greitai, per metus kitus. Manau, čia glūdi ir daugelio problemų šaknis. Mokslo visuomenės ir politikų siekliai lyg ir tie patys, bet laiko požūriū sunkiai suderinami. Blogiausia, jei tūpčiosime vietoje, blaškysimės ir nejudėsime į priekį. Mano manymu, Vilniuje reiktų būti klasikinis universitetas, vienas ar keli specializuoti universitetai.

Įsijausdami tik į du miestus – Vilnių ir Kauną, kaip kad darė specialioji darbo grupė universitetų tinklui optimizuoti, darome klaidą. Reikia galvoti apie visą Lietuvą. Manau, kad tai, jog technologiniai mokslai pasiekė Lietuvoje gerų rezultatų, viena iš priežasčių yra tai, kad turime konkurenciją – Vilniaus Gedimino technikos ir Kauno technologijos universitetus. Reikės laiko, kad su Masačusetso institutu galėtume lygintis, gal išskyrus atskiras sritis. Mažas universitetų skaičius Lietuvoje mažintų tarpusavio konkurenciją. Ar mums to reikia? Aš už konkurenciją.

Kalbėjosi Gediminas Zemlickas

SPAUDOS, RADIO IR TELEVIJOS RĖMIMO FONDAS

2011 m. „Mokslo Lietuvos“ projektą „Mokslui, visuomenei ir kultūrai“ remia Spaudos, radio ir televizijos rėmimo fondas.

IŠTIKIMYBĖ MOKSLUI

Nikolajus KAZANSKIS ir Vanda KAZANSKIENĖ – tai ir Lietuvai svarbūs vardai

Prof. Nikolajus Kazanskis LR Seime skaito pranešimą „Kaip įveikti lingvistinės rekonstrukcijos apribojimus (V. Toporovo patirtis)“

■ Atkelta iš 1 p.

Lietuvių kalbos. Jos su kolegomis įkurtas laikraštis „Sankt Peterburgo lietuvis“ leidžiamas nuo 2007 metų. Keli svarbūs faktai iš Nikolajaus Kazanskio gyvenimo ir mokslinės biografijos. Jis yra žymus klasikinės filologijos atstovo Boriso Kazanskio (1889–1962) vaikaičiai, Leningrado valstybiniame universitete klasikinės kalbas studijavo pas profesorius A. Dovaturą ir A. Zaicevą, jo indoeuropeistikos studijoms vadovavo L. Gercenbergas.

Nikolajus Kazanskis 1997 m. tapo Rusijos mokslų akademijos nariu korespondentu, 2006 m. – akademiku. Nuo 2001 m. vadovauja Rusijos MA Lingvistinių tyrimų institutui. Tais pačiais metais tapo Rusijos MA Sankt Peterburgo mokslo centro prezidentu, paskirtas Rusų kalbos tarybos prie Rusijos Federacijos Prezidento nariu. Nuo 2002 m. – Rusijos MA istorijos-filologijos skyriaus biuro narys. Sankt Peterburgo universitete profesorius, filologijos mokslų daktaras. Žurnalų „Kalbotyros klausimai“ (Вопросы языкознания), „Senovės istorijos žinynas“ (Вестник древней истории), Rusijos Mokslų Akademijos žinyno serijos „Kalba ir kalbinė veikla“ (Язык и речевая деятельность) redakcinių kolegijų narys. Leidinio „Rusijos MA Lingvistinių tyrimų instituto darbai – Acta Linguistica Petropolitana“ atsakingasis redaktorius. Organizuoja kasmetines konferencijas, skirtas prof. I. M. Tronskio atminimui, yra šių konferencijų darbų publikacijų redaktorius.

N. Kazanskio svarbiausia mokslinių interesų sritis – ankstyvoji graikų kalbos istorija, Mikėnų graikų kalbos gretinimas su Homero kalba, senovės graikų dialektologija, proindoeuropiečių kalbos rekonstrukcija (veiksmazodžių ir onomastikos sistema). Parašė daugiau kaip pusantro šimto mokslo darbų.

Taigi kalbina Rusijos Mokslų Akademijos akademiką Nikolajų KAZANSKĮ ir mūsų kraštiečių doc. dr. Vandą KAZANSKIENĖ, filologę, ištikimą lietuviybės puoselėtoją ir skleidėją.

Apie kalbų tarpusavio įtakas

Mokslo Lietuva. Gerbiamasis Profesoriau Nikolajau Kazanski, kuo užsiima

Jūsų vadovaujamas Lingvistinių tyrimų institutas – archajiškų klasikinių, o gal modernių kalbų tyrinėjimais? Nenustebčiau, jeigu atsakytumėte, kad dirbate ir supermodernių lingvistikos sričių tyrinėjimų darbu.

Nikolajus Kazanskis. Užsiimame ir supermoderniais darbais, ir archajiškų kalbų tyrinėjimais. Institute turime pagalbų Rusų kalbos leksikografijos skyrių, kuris rengia akademinį „Rusų kalbos žodyną“ (jau išėjo 43 tomai, iki raidės „s“), didelį „XVIII amžiaus rusų kalbos žodyną“ ir „Rusų tarmių žodyną“. Taip pat mūsų instituto mokslininkai tyrinėja Rusijos federacijos gyventojų kalbas, ypač šiaurės tautų kalbas. Be to šiuo metu 300-osioms M. Lomonosovo gimimo metinėms pažymėti rengiame medžiagą šio mokslininko kūrinių trikalbiam (lotynų, vokiečių, rusų) žodynui. Jau esame išleidę penkis paruošiamosios šio žodyno medžiagos tomus, vienas jų skirtas mineralogijai.

ML. Suprantu, kad dirbate ir kitus reikšmingus darbus, apie kuriuos dar būtina paklausti. Kaip skirstomos rusų kalbos tarmės? Mes girdime, kad kai kurių rusų kalba pasižymi „akavimu“ ar „okavimu“ – tai jau atskirų tarmių požymiai?

N. Kazanskis. Rusų kalboje daug dialektų (tarmių), pagrindiniai – tai šiaurės ir pietų rusų kalbos dialektai, kurie skiriasi labai ryškiai. Šiaurės dialektui būdingas „okavimas“, pietų – „akavimas“. Tarp šiaurės ir pietų dialektų išsidėstę vidurio Rusijos šnektos, kurios skirstomos į vakarų („okavimo“) ir rytų („akavimo“) šnektas. Jose persipina šiaurės ir pietų tarmių būdingos ypatybės.

Rusų kalbos dialektas sutinkamas ir Karelijos Respublikos rusų kalboje. Tai persikėlėlių iš Novgorodo XII a. dialektas. Baltosios jūros pakrantėje pučia pietvakarių vėjas „šeolonikas“ (шелоник), kurio pavadinimą atsinėsi atsikėleliai iš Novgorodo. Tai vėjas, pučiantis iš Šelonės upės užliejamo ežero Novgorodo žemėje Ilmenio ežero link. XII–XIII a. iš Novgorodo plito didelė ekspansija į šiaurę, tad ir jų atsinešus Novgorodo tarmės relikvus aptinkame ties Baltaja

jūra, Pomoruose, Pauralėje, Vakaru Sibire ir net prie Baikalo.

ML. Gal ten būtų galima aptikti ir baltizmų, juk žinome, kad kunigaikščiai Daumantas, Narimantas, veikiausiai ir kiti skverbėsi į karelių žemes? Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino antrasis sūnus Narimantas (priėmęs stačiatikiybę tapo Glebu, 1348 m. žuvo Strėvos mūšyje su kryžiuočiais), Narimantaičių dinastijos pradininkas, buvo išrinktas Novgorodo ir Pskovo kunigaikščiu, šaltiniuose pavadinamas ir karelių kunigaikščiu.

N. Kazanskis. Žinoma, kad buvo kontaktų ir su baltais, tai atsispindi beržo tošyje XII–XV a. raštuose tekstuose, tokių laiškų dabar žinoma daugiau kaip tūkstantis. Minima „Litva“. Prie Baltosios jūros gyveno finų (suomių) gentys, daug kontaktų būta su vepsais, samiais, suomiais, kareliais. Šioje vietoje sueina visi kontaktai ir juos svarbu minėti, jeigu mums rūpi įvairių tautų istorija.

ML. Tekdavo skaityti, kad Rusios šiaurėje, kurios nepasiekė totoriai mongolai, išliko gnyviausios rusų kalbos formos, saviti ir mažiausiai pakitę papročiai, apskritai senosios kultūros formos. Bet štai net rusų pomorai, nuo XII a. apsigyvenę pietvakarinėje ir pietrytinėje Baltosios jūros pakrantėje, turėjo daug kontaktų su vietos finų gentimis. Jeigu taip, tai tautų ir jų kalbų maišymasis vyko net ir šiaurėje, sunku būtų kalbėti ir apie ten išlikusias rusų kalbos gnyvumą.

N. Kazanskis. Neįmanoma įsivaizduoti tautos ir jos kalbos, kuri būtų visai gryna, be jokių išorinių įtakų. Kiekvienas tekstas, kurį bepaimume, turi daugybę įtakų – senovės indoeuro-

įtakos ypač ryškios sakinio (ne žodžio) intonacijoje. Man rodosi, dabar jaučiame anglų kalbos intonacijos įtaką tiek lietuvių, tiek rusų kalbose.

N. Kazanskis. Panašias įtakas galima atsekti atėjusius ir iš indoeuropiečių, mus pasiekusius per lotynų, o iš jos per lenkų, prancūzų, vokiečių kalbas.

ML. Jeigu manęs neapgauna atmintis, Jūsų šeima tuometiniame Leningrade gyveno tame pačiame name kaip ir Ana Achmatova.

N. Kazanskis. Mano mama vizitavo Aną Achmatovą, kai ji po karo gyveno Fontankos upės krantinėje 2. ML. Jei prabilome apie A. Achmatovą ir Jūsų prisimintąjį poetės sugebėjimą prisitaikyti prie kiekvienos atskiros žmonių

grupės socialekto, tiems žmonėms įprastos kalbos, tai kaip tą fenomenalų poetės sugebėjimą galėtume paaiskinti?

N. Kazanskis. A. Achmatova buvo įgijusi labai gerą išsilavinimą Carskoje Selo gimnazijoje, studijavo Kijevo aukštuosiuose moterų kursuose ir Rajevo aukštuosiuose istorijos-literatūros kursuose Peterburge. Domėjosi ir rusų prastuomenės kalba. Atsimenate:

„А вокрзг старуи город Питер, Чмо народу бока повеитер, Как народ тожда зоворил.“

Visiškai akivaizdu, kad „Piteris“ nebuvo aristokratės Achmatovos aplinkos žodis, bet ji tą žodį pavartojo. ML. Kiek prastakalbė gali būti įdomi kalbininkui, kiek svarbi? Klausiu dėl to, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač vyresnės kartos žmonės piktnaiviai jaunimo žargoną, iš televizijos ekranų ypač per humoristines laidas sklindanti prastakalbė. Atrodo, kad mūsų humoristai prastakalbę įprato naudoti kaip humoro formą. Įdomu, kad kai kurie kalbininkai toleruoja prastakalbę ir žargoną, kad ypač

RUDENS TILTAS Į KURŠIŲ NERIJĄ

Maestro Romualdai Kuncai atminti skirtas tapybos pleneras „Nidos ekspresija 2011“

■ Atkelta iš 8 p.

skulptūrų dvasia, itin originalus ir netikėtas. Tapytoja komentuoja: „Raganų kalne“ įkūnyta didelė intelektualinė energija. Netraukia manęs raganos – jos agresyvios. Ieškojau kitų mitinių motyvų – radau Eglę žalčių karaliene“. Pastaroji glaudžiai susijusi su jūra, todėl tapytojos darbe itin skamba, jos žodžiais tariant, „dvasinės mėlynos spalvos“.

Danielius Rūsys apie kūrybą aiškina: „Savo kūryboje vadovaujuosi daugiau intuicija nei racionali protu. Visada yra gerai padaryti ne taip, kaip reikia. Kai padarai viską taip, kaip reikia – tai tampa neįdomu. Tai nekelti klausimų. Kai pavyksta paradokšą pateikti – man pasidaro tikrai įdomiau“. Jis kuria visiškai kitokio pobūdžio siurrealistinės pakraipos kūrinius, kuriuose apmąsto laukinės ir naminės gyvūnijos vaidmenį Neringoje. Jis įžvalgiai

pastebi, kad Nidoje nėra karvių, todėl drobėje „Nidos ganykla be karvių“ pavaizdavo nerealią peizažą – karves, besiganančias ant Kuršių marių paviršiaus prie Nidos prieklauskos. Kitame peizaže jis vaizduoja dangų virš Kuršių marių susiūtą it burės. „Ar čia erdvė? Ar čia dangus? Ar čia plokštuma? Man tai įdomu. Tiesa sakant ir pats nelabai žinau... Tapyba man yra savotiški dienoraščiai, užrašyti plastine kalba“.

Mėgiamiausi Vytenio Bazarų kūrybos motyvai – įvairių nuotaikų Vilniaus urbanistiniai peizažai ir architektūra. Neringoje jį taip pat traukia technogeniniai vietinio kraštovaizdžio elementai. Jį vienintelį pleneru sužavėjo marių žvejų laivai. Dailininkas sako: „Sunku surasti žmogų, kuris būtų abejingas laivams. Laivą sieju su sėkimu kažkur nuplaukti, kažką pasiekti. Pagal Bodlerą, tai plaukimas į laimę arba į vargą – ką kas pasirenka. Laivai man

ir Kuršių nerijos simbolis. Tai vieta, kur reikia bendrauti su gamta ir atverti save. Ramybė čia – kai ramus oras, bet kai lauki vėjo ar lietaus – skubi užbaigti kuo greičiau, darai ekspresyviau“.

Andrius Miežis aktyviai dalyvauja įvairiuose pleneruose, tačiau prisipažįsta, kad jo kūrybos „arkliukas“ nėra tapyba iš natūros, nes kūrinius mėgsta brandinti ilgai. Aplinka jam suteikia idėjų, vaizdinių, kuriuos jis filosofiskai kritiškai interpretuoja. Jam imponuoja kūrybinė drąsa, akibrokštai, pasitikėjimas savimi ir nesitaikymas su esama situacija. Jo sukurtos simboliškos kompozicijos plastika artima plakatui, dizainui. Joje mįslingai apmąstomas žmogaus ir jūros dialogas.

Saulė Urbanavičiūtė savo mokytojo R. Kuncos atminimui skyrė paveikslą „In memoriam“. Menininkė ilgai ir atkakliai iki sutemų tapė stebėdama gamtą. „Marių erdvėje“, tapytoje nuo

Nidos molo, ji įtaigiai perteikė Kuršmarių vandens platybių didybę.

Plenero metu buvo atidarytos net keturios parodos. Pačioje pradžioje Nidos kultūros centre „Agila“ buvo atidaryta plenero dalyvių kūrybą pristatanti paroda, kurią, uždarant plenerą Nidoje, pakeitė naujai sukurtų darbų ekspozicija, kuri veiks iki lapkričio mėnesio miesto šventės. Taip pat Neringos miesto muziejuje buvo atidaryta apžvalginė ankstesnių plenerų kolekcijos paroda. Viso plenero pabaigoje Juodkrantės „Ąžuolyno“ poilsio namuose buvo atidaryta dar viena plenero kūrinių ekspozicija.

Delvis Udrys, Vygantas Vėjas, Gintaras Pankevičius, Jonas Budzinauskas liko ištikimi savitam individualiam stiliui, kurį puoselėjo įkvėpti pamario ir kopų kraštovaizdžių.

„Nidos ekspresijos“ plenerai tampa ne tik kūrybinės raiškos galimybe, vie-

nijančia įvairių regionų menininkus, bet ir pėdsaką paliekančiu daugiareikšmiu šalies kultūros įvykiu.

Plenero paroda, atidaryta „Agilos“ kultūros centre Nidoje, veiks iki lapkričio vidurio, iki Neringos miesto šventės.

Saulius Kruopis

2011 m. „Mokslo Lietuvos“ projektą „Mokslui, visuomenei ir kultūrai“ remia Spaudos, radijo ir televizijos rėmimo fondas.

Voluinės Lesės Ukrainkos nacionalinis universitetas

■ Atkelta iš 11 p.

1937–1938 m. Voluinėje veikė 8 mokyklos ukrainiečių kalba, 22 – čekų, 66 – vokiečių ir 50 – žydų. Lucke iš 9 vidurinio mokslo mokyklų nebuvo nei vienos valstybinės mokyklos ukrainiečių kalba.

Ukrainiečiai vidurinį mokslą galėjo įgyti 3 privačiose mokyklose: S. Mišaševičiaus gimnazijoje Kremence, Lesės Ukrainkos draugijos gimnazijoje Lucke ir T. Pekarskio gimnazijoje Rivne (Rovne).

1920–1930 m. Lucke veikė valstybinė T. Kosciuškos gimnazija (įsteigta 1917 m. rudenį) buvusi privati nuo 1921 m. tapusi valstybine lenkų kalba dėstoma gimnazija. 1924 m. įkurta G. Kolontajaus privati mokytojų seminarija ir ukrainietiška Lesės Ukrainkos gimnazija.

Gimnazija Lucke

Ukrainietiška gimnazija Lucke buvo įkurta 1895 m. veikusios rusų valstybinės vyrų gimnazijos bazėje. Karo metu evakuota, o 1918 m. atkurta. Direktoriumi paskirtas I. Vlasovskis tapo ukrainietiškos gimnazijos įkūrimo Lucke iniciatoriumi. Kalbinis perėjimas vyko palaipsniui, pradedant nuo žemesniųjų klasių (vyresnieji mokėsi rusų kalba, tačiau ir jiems buvo įvestos ukrainiečių kalbos, literatūros ir istorijos pamokos). 1921 m. šią gimnaziją ėmė globoti kultūros ir švietimo draugija „Prosvita“, kurios pastangomis ji tapo privačia vyrų gimnazija. „Prosvita“ vadovui E. Petrikivskiu pavyko iš povitovo seimelio gauti pinigų už kuriuos buvo pristatytas gimnazijos pastatas. Nuo 1929 m. E. Petrikivskis perdavė konce-

siją draugijos gimnazijai ir nuo 1931 iki 1939 m. ši mokykla kaip privati Lesės Ukrainkos draugijos ukrainiečių gimnazija Lucke veikė iki sovietinės okupacijos 1939 m. rugsėjo.

Lucko mokytojų institutas

1939 m. gruodžio 4 d. sovietinė valdžia sudarė Voluinės sritį. 1940 m. Lucko liaudies švietimo skyrius patvirtino 5 vidurinių ir 12 nepilnų vidurinių mokyklų: 3 ukrainiečių, 2 rusų, 5 lenkų, 6 žydų ir 1 čekų kalbomis. Pedagogų parengimui buvo atidarytos pedagoginės mokyklos Lucke ir Volodymire, o 1940 m. balandį atidarytas Lucko mokytojų institutas – pirmoji pedagogus rengusi aukštoji mokykla Voluinės srityje. Pirmieji 135 studentai mokėsi 3 skyriuose: filologijos su ukrainiečių ir rusų kalbų skyriais, fizikos – matematikos ir gamtos – geografijos.

Nuo 1951 m. Voluinės srityje buvo pereita į septynmetį mokslą, o nuo 1960–1961 m. – į aštuonmetį. Pradėjo veikti vakarinės mokyklos. Pedagogus ruošė mokyklos Lucke, Volodymire, mokytojų institutas Lucke. 1951 m. rugsėjo 25 d. Lucko mokytojų institutas reorganizuotas į Lucko pedagoginį institutą.

Lucko valstybinis Lesės Ukrainkos pedagoginis institutas

1952 m. vasario 17 d. ši mokykla įstaiga oficialiai pavadinta Lucko valstybiniu Lesės Ukrainkos pedagoginiu institutu.

1969 m. Istorijos – filologijos fakultetas padalintas į du ir Istorijos

fakulteto studentai pradėjo mokytis naujose patalpose (dabartiniame Laisvės (Voli) prospekte). Nuo 1977 m. fakultete pradėjo veikti archeologijos muziejus. 1971 m., minint Lesės Ukrainkos 100-ąsias gimimo metines, institute atidaryta jos vardo auditorija, o 1991 m. UNESCO sprendimu, Lucke įvyko tarptautinis simpoziumas, skirtas poetės 120-osioms gimimo metinėms paminėti.

Per savo veiklos 50 metų Lucko valstybinis Lesės Ukrainkos pedagoginis institutas parengė beveik 25 tūkst. mokytojų Voluinės ir kitoms Ukrainos sričių mokykloms.

Voluinės valstybinis Lesės Ukrainkos universitetas

1993 m. liepos 16 d. Prezidento L. Kravčiuko įsakymu pedagoginio instituto bazėje buvo įkurtas Voluinės valstybinis Lesės Ukrainkos universitetas. 2007 m. rugsėjo 20 d. Ukrainos Prezidento įsakymu Voluinės Lesės Ukrainkos valstybiniam universitetui suteiktas nacionalinio universiteto statusas.

Universitete veikia Filologijos ir žurnalistikos, socialinių mokslų, menų, fizinės kultūros ir sveikatos ir pedagoginis institutai; matematikos, fizikos, chemijos, biologijos, geografijos, teisės, ekonomikos, psichologijos, istorijos, tarptautinių santykių, romanų-germanų filologijos fakultetai; podiplominio švietimo mokslinis centras, parengiamasis skyrius, Voluinės nacionalinio Lesės Ukrainkos vardo universiteto technologijos ir verslo koledžas; mokslo tiriamasis, aspirantūros, doktoran-

tūros, mokslinių stažuotių skyriai, Lesės Ukrainkos mokslo tiriamasis institutas, Lesės Ukrainkos, archeologijos ir geologijos muziejai; vokiečių kalbos mokslo centras; kalbų centras „Svit“ (Šviesa), Karjeros centras; informacinis centras, studentų laikraščio „Mūsų universitetas“ (Naš universitet) redakcija, biblioteka, leidybinis skyrius „Veža“, agrobiologinė stotis, botanikos sodas „Voluinė“ (Volyn), sanatorija-profilaktoriumas, Kultūros ir poilsio (laisvalaikio) centras, studentų profesų sąjunga, studentų saviraškos centras.

Voluinės nacionalinio Lesės Ukrainkos universiteto Lucke proek-

torė mokymo klausimais prof. Svetlana Gavriľiuk, Istorijos fakulteto dekanas doc. dr. Anatolijus Švabas ir to paties fakulteto Senovės bei vidurinių amžių istorijos katedros vedėja doc. dr. Oksana Karlina ne tik aktyviai įsijungė į konferencijos organizavimo darbą, bet ir ėmėsi pačios svarbiausios organizacinės veiklos.

Straipsnis parengtas remiantis 2010 m. Lucke išleista knyga albumu „Волинський національний університет імені Лесі Українки“

Pasitarimas prieš konferenciją „Šv. Bazilijaus Didžiojo ordinas Bažnyčios istorijoje“ universiteto Istorijos fakulteto dekanų kabinete.

Iš kairės: Šv. Bazilijaus Didžiojo šventovės ir vienuolyno igumenas Lucke t. Terentijus Capčukas OSBM, Senujų ir vidurinių amžių istorijos katedros vedėja prof. Oksana Karlina, Istorijos fakulteto dekanas prof. Anatolijus Švabas ir iš Lietuvos atvykusieji dr. Aldona Vasiliauskienė ir t. Pavlo Jachimecas OSBM (2011 04 04)

Nuotrauka iš asmeninio dr. Aldonos Vasiliauskienės archyvo

Mokslo Lietuva

Vyriausiasis redaktorius Gediminas Zemlickas
Stilistė Eglė Nešukaitytė
Dizainerė Jūratė Kemeklytė Bagdonienė

Patarėjai: Antanas Kulakauskas, Jonas Puodžius,
Alfonas Ramonas, Juras Ulbikas, Edmundas Kazimieras Zavadskas.
Redakcijos adresas: J. Basanavičiaus g. 6, 01118 Vilnius
El. paštas: mokslolietuva@takas.lt, tel. (8 5) 212 1235.

Laikraštis internete: <http://mokslasplus.lt/mokslo-lietuva>

Redakcija gerbia savo autorių nuomonę ir mintis, net jei ne visada joms pritaria. Perspausdinant ar naudojant laikraščio „Mokslo Lietuva“ ir jo internetinio puslapio <http://mokslasplus.lt/mokslo-lietuva> paskelbtą medžiagą būtina nuoroda į „Mokslo Lietuvą“. Laikraštis platinamas tik prenumeratoriams ir redakcijoje.

ISSN 1392-7191
Leidžia
UAB „Mokslininkų laikraštis“
SL Nr. 169
Spausdino
UAB „Petro ofsetas“
Žalgirio g. 90, LT-09303, Vilnius
Tiražas 400 egz.